

תוכן עניינים

יעקב ישראל

דרום מערב ירושלים, אוגוסט 2020

קונספט וצילומים: © יעקב ישראל

www.yaakovisrael.com

עורכי המהדורה: יעקב ישראל ודייר מארק לונג

ניהול אמנותי והפקה: קופסה שחורה - אסף כהן ויצחק מזרחי

www.blackbox-streetgallery.com

blackboxjeru@gmail.com

טקסטים

דייר מארק לונג, דייר שלי כהן ופרופסור חיים יעקובי, דייר גדעון לב

יעקב ישראל וימית נטף.

תרגום לעברית: "להתבונן כדי לראות בדרום מערב ירושלים של יעקב

ישראל", יניב פרקש

תרגום לאנגלית: יעקב ישראל

עריכה בעברית: אופיר טושה גפלה

עריכה באנגלית: דייר מארק לונג

עיצוב גרפי: ינו בניאשווילי

צילומי הצבה: גיתי סילבר

התערוכה "דרום מערב ירושלים"

קופסה שחורה, גלריית רחוב יפו 97, ירושלים, ינואר - אוגוסט 2020

אוצרים: קופסה שחורה - אסף כהן ויצחק מזרחי

אוצר שותף: דייר מארק לונג

עיצוב גרפי: אוהד חרד

צילומי הצבה: גיתי סילבר

תודות:

קופסה שחורה: אסף כהן ויצחק מזרחי על שהציגו את פרויקט

"דרום מערב ירושלים" בגלריית הרחוב יפו 97, ירושלים ועל שהחליטו

להוציא לאור את הפרויקט כעיתון שיחולק בחינם בשכונות שבהן צולם

הפרויקט. הילה סמוליאנסקי, אדית אילן וכל צוות המחלקה לאמנות

פלסטית בעיריית ירושלים. תודה מיוחדת לדייר מארק לונג, דייר שלי כהן,

פרופסור חיים יעקובי, דייר גדעון לב וימית נטף על טקסטים שתורמים

להבנת הפרויקט והמרחב בו הוא עוסק. משפחת ישראל: מאיה ועמנואל,

גרדה, בלינה וראובן על מחויבותם ועזרתם האין סופית. ינו בניאשווילי,

אופיר טושה גפלה, דניאלה אלנתן ותושבי שכונות דרום מערב ירושלים.

"קופסה שחורה" הוקמה בשנת 2012 ע"י אסף כהן ויצחק מזרחי אמנים

בוגרי בצלאל אקדמיה לאמנות ולעיצוב, ירושלים, במטרה לשבור את

המחיצות הקיימות בין הצופה לאמנות בצריכה הקלאסית שלה.

© כל הזכויות שמורות

יעקב ישראל וקופסה שחורה, גלריית רחוב יפו 97, ירושלים

על העטיפה: אסילנד 2, ירושלים, 2002, יעקב ישראל

הקטלוג "דרום מערב ירושלים" יוצא לאור בסיוע נדיב של מועצת הפיס

לתרבות ולאמנות. במהלך חודש אוגוסט 2020 הקטלוג חולק בחינם

בשכונות בהן צולם והוצג הפרויקט.

34 תמונות הצבה
תערוכת "דרום מערב ירושלים"
קופסה שחורה, גלריית רחוב יפו 97,
ירושלים, צילם גיתי סילבר

5 דרום מערב ירושלים
מארק לונג

6 שיכון-תיקון ולא פינוי-בינוי
שלי כהן וחיים יעקובי

10 משכן האהבה
גדעון לב

14 לבנות חיים בדרום מערב ירושלים
יעקב ישראל

22 להתבונן כדי לראות בדרום מערב
ירושלים של יעקב ישראל
מארק לונג

29 השיכון
ימית נטף

שיכון-תיקון ולא פינוי-בינוי

מבני השיכון הנראים באזורים נרחבים בשכונות דרום-מערב ירושלים, הינם צורת מגורים בולטת שעומדת להעלם בשנים הקרובות בהדרגה מן הנוף העירוני בישראל. כמו במפעלי מודרניות אחרים המבוססים על הנדסה חברתית על ידי המדינה, קידודו המודרניות והמודרניזם האדריכלי של השיכון את משמעותו הלאומית של המרחב. בישראל, נגזר עניין זה מהתכנית הארצית המקיפה של אריה שרון לפיתוח מרחבי בישראל, אשר אחת ממטרותיה הייתה לספק דיור לאוכלוסייה שהכפילה עצמה בעשור הראשון להקמת המדינה. התכנית הגדירה שלושה ממדים לעיצוב המרחב: הארץ, העם והזמן. לתכנית אידאולוגית זו נוצקו תכנים שסייעו במימוש החזון הממלכתי שבו, כדברי אריה שרון, "קייבוץ גלויות מגוון זה" היה אמור "ללבוש צורה אחידה רק על רקע של תנאים פיזיים, חברתיים וכלכליים נוחים ומעודדים". אלו, ברוח פרויקט המודרניות, אמורים לדברי המתכנן לייצר "הרכב חברתי ויצירת מסגרת תכנונית שתקל את השמיעה ותזרז את התהליך של איחוד חלקי היישוב המגוונים... לחטיבה אחידה ויוצרת".

גישת התכנון המודרניסטי הלמה את הצורך הפטרוני "לביית" את המהגרים כדי שלא יישארו "זרים" במדינה החדשה. תפישה זו התייחסה למערכת מרחבית שלמה, שברוח התכנון המודרניסטי כללה מבני קהילה, שטחים פתוחים ומבני מגורים על יחידות המגורים שבהן. לארגון מרחב הבית היה תפקיד חברתי שהגדיר כיצד יחיו המשתמשים במרחב הפרטי, והעמדה החדשה שמה למטרה לא רק לספק מגורים אלא גם לשחרר את המשפחה מניהול משק הבית על-פי המסורת, והיא תאמה לחלוטין את מטרת המשטר בישראל בשנות החמישים של המאה העשרים.

בתוך הקשר זה יש לראות את בניית השיכונים הציבוריים בישראל שהחלה בסוף שנות החמישים ונמשכה עד מחצית שנות השבעים של המאה הקודמת, וענתה, כאמור, על שני צרכים: היא ביטאה את הריבונות הטריטוריאלית הלאומית של ישראל; וסיפקה מגורים להמונים בשנות ההגירה הגדולה. לאחר תקופה פוסט-מודרנית שבה הסתייגו אדריכלים רבים מן האסתטיקה של השיכון, זכו ערכים אסתטיים אלה לעדנה בשני העשורים האחרונים. גל חדש של כותבים עסק בהישגיו המקצועיים של מפעל השיכון הישראלי ולא התמקד במציאות של מצוקה וקיפוח של דיירי השיכונים, וכשנדון מפעל השיכון באופן ביקורתי ונוקב, התמקד הדיון בשלב תכנון השיכונים ובכוונת המתכננים בלבד.

מרבית הדימויים המוכרים של השיכון בישראל מתמקדים בחזית ההרואית והארוכה של הבלוק, באסתטיקה של הגריד הקונסטרוקטיבי ובהפרות הנקודתיות של ההסדר המודרניסטי בדמות תוספות מאולתרות של מזגנים וחבלי כביסה, למשל, או פתיחה וסגירה של פתחים. אולם מבט מוכר פחות על הבלוק, כזה המוצג כאן, הוא מבט מן הצד על החזית הצרה מזווית המנסה להכיל בפריים את הבלוק רחב הידיים כולו, ומדגישה את אורך החזית הסמוכה המופיעה בחלק מן התצלומים בהקצרה דרמטית. מן הצד החזית חושפת את האופן שבו "מוצנח" המבנה על הטופוגרפיה ההררית ואינו משתלב בה. הכניסה לבלוק ממפלים הרחוב הגבוה היא דרך גשרים שדוקרים את החזית ומובילים אל קומה מפולשת המחלקת את הבניין לשניים (מעל מפלס הרחוב ותחתיו). קומת ביניים זו מחברת את הכניסות לבלוק ומאפשרת הימנעות מבייט מעליות, על אף שרבים מדיירי הבלוקים היום הם זקנים. אף שהבלוקים מספקים גישה ישירה (ללא מעלית) לילדים אל חצרות המבנים, העמדת המבנים מונעת מנע מספק עם הקרקע: בצד שתחתיתו נמוכה מפני הרחוב מסתיימת קומת הקרקע בחצר אנגלית קבורה, צרה, ארוכה ומרוצפת. צדי המבנה פוגשים את האדמה בטרסות בלתי נגישות ובלתי מטופחות, חוץ מיוזמות מאולתרות מעטות של הדיירים הכושבים להם חצר קטנה בפני השטח. כל אלה מעודדים הזנחה של סביבת המגורים.

עניין אחר הוא הנוהג האדריכלי להשלים את המבנה בחזית אטומה כדי שזו תעיד על היות הבלוק חלק ממערכת וסדרה הנגזרות באופן שרירותי בנקודה מסוימת. האדריכלות מתייחסת כאן לשיטת הבנייה, כלומר לעצמה: היא מחצינה את חלוקות המבנה לקומות, ואת סימני התבניות שלתוכן נוצק קיר הבטון היא הופכת לקישוט על חשבון פתיחת המבנה לסביבה לטובת דיירי יחידות הקצה. זוהי אפוא מערכת שוויונית על דרך השלילה: אף דייר או משפחה לא יזכו בכיוון אוויר או בנוף נוסף; בקריית היוכל החזיתות האטומות, לדוגמה, מעלימות נוף מרהיב של עין-כרם. כך נבנו השיכונים והשתכנו בהם מהגרים. אולם באתרים אלו אפשר לזהות מנגנוני ייצור אדריכליים חלופיים, שכן המהגרים ששוכנו בבלוק המגורים אינם אדישים ליוזמות חיצוניות המבקשות לעצב את חייהם. יש ביכולתם לייצר בסביבתם משמעות, ערך ותחושת שייכות הנגזרים ממטרות ומערכים העומדים בראש סולם עדיפויותיהם, גם אם אלו מנוגדים לסדר החברתי והתכנוני שהוכתב "מלמעלה".

השיכון עומד, לכן, במרכזם של ייצוגים תרבותיים רבים הקושרים אותו לתרבות ולפוליטיקה המזרחית – למשל שיר הפרחה, הסביבה הבנויה בפריפריה בסרט "חולה האהבה משיכון ג'" או בסרט "שחור", כריכת הספר "מזרחים בישראל" או "קולות מהקטמונים". נדמה שהדיירים הפנימו את הזדהותם-זהותם עם השיכון ובכך הציגו, ולו באופן חלקי, אפשרות לראות את השיכון כאתר "מזרחי" המבטא מודרניות אלטרנטיבית. בדבריו אנו מכוונים לכך שעם השנים נוספו לשיכונים אלמנטים אדריכליים המוגדרים כבלתי-חוקיים וכבלתי מתחשבים בחלל הציבורי, כגון ניכוס שטחים שהוונחו והפיכתם לגינות פרטיות או שינוי בפרטי הבניין הסטנדרטיים (למשל חלונות וכניסות) וטשטוש האנונימיות שהם מייצרים. תוספות אלו הפכו את השיכון ליצור כלאיים אדריכלי-תרבותי שאינו מוכתב על ידי תכניות, חתכים והיגיון אסתטי מקצועי. התמורה האדריכלית ש"קלקלה" את מכונת המגורים המודרניסטית מעלה אפשרות להתבונן במבט חדש בסביבות המגורים החדשות שנוצרו – להרחיק את השיפוט האסתטי ולקרב את האתי.

בכך אין בכוונתנו לטשטש את האופן שבו השיכון נתפס בקרב רבים מדייריו גם כאתר של דיכוי, ובעיני בעלי האפשרויות לניעות כלכלית הוא בבחינת תחנת מעבר זמנית ובלתי ראויה למגורים. אולם האדריכלות שנוצרה "מלמטה" על ידי הדיירים מאפשרת לדון במרחב האדריכלי בישראל בכלל, ובסביבת המגורים בפרט, כחלק מפרויקט של מודרניות אלטרנטיבית, ובכך להישיר מבט חסר פניות אל המרחבים שיצרו קהילות שלא "צלחו" את מסלול המודרניות הלאומי. אכן, לתפישתנו בחינתו של השיכון כאתר דינמי, פוליטי-אדריכלי מאתגרת את תפישת המרחב.

הפרויקט הציבורי של השיכון מוחלף בשנים האחרונות בפרויקט היזמי "פינוי-בינוי" (או בשמו המכובס "התחדשות עירונית"), שבמרכזו עומד ההיגיון הכלכלי של מיקסום הרווח הפרטי של היזמים. גישה זו הפכה לכלי התכנוני המרכזי בשנים האחרונות, והיא מבטאת הלך רוח הרואה במרחב הבנוי "תוצר לקוי" שאינו בר-תיקון אלא ישש לפנותו, להרסו ולבנותו מחדש.

אולם יש לזכור שהשיכון מספק דיור בהישג יד לדיירים מקבוצות מוחלשות, ביניהם מהגרים וזקנים. לאדריכלות השיכונים המאופיינת בבניה אופקית נמוכה יחסית, יש פוטנציאל תיקון ללא הרס, הכוונה להצעה לשיפוץ הבניינים הקיימים ואף להוסיף להם, תוך התחשבות בתשתיות הקיימות ובשטחים הפתוחים, ללא ויתור על המרקם העירוני של הרחוב ועל הקשר בין המבנה לסביבתו. פרויקטים של "פינוי-בינוי" מאופיינים לעומת זאת בארכיטקטורה תאגידיית הבאה לידי ביטוי, בין היתר, בבניה של מגדלים (לכאורה בשם ה"ציפוף"), יקרים מאוד לתחזוקה מנותקים מסביבתם, וחורגים מיכולת ההכלה של התשתיות ומבני הציבור הקיימים.

מסות הבניה שמטרתן להשביע את המשוואה הכלכלית ידחקו לבסוף מתוכן לחלוטין את תושבי השיכון, ביניהם בעלי דירות, זקנים, כמו גם דיירי דיור ציבורי - המוצגים לרוב כמי שמונעים את מימוש הפרויקטים בסרבנותם להתפנות - הם אלו שהיוו ליימפונים" מתוך הפרויקטים החדשים שיבנו במרכזי הערים הוותיקות ויפנו את מקומם ל"אוכלוסייה חזקה" - שם קוד לשכבות חברתיות מבוססות והגמוניות.

בשכונת דרום-מערב ירושלים, כמו גם בערים אחרות בישראל, יש צורך לעבור מגישה של "פינוי-בינוי" למה שנכנה "שיכון-תיקון" - קרי שינוי סדרי העדיפויות התכנוניים וחזרה אל היסודות החברתיים של הדיור. שיכון- תיקון פירושו תביעה מהמדינה לקחת אחריות אקטיבית לאספקת קורת גג וסביבת מגורים, וזאת כנגד הפקרת המרחב העירוני לאינטרסים יזמיים של ההון הפרטי. במידה רבה, ועל אף הביקורת שהצגנו ביחס לשיכון, נראה שתיקון חברתי ואדריכלי הוא הוא המפתח להתחדשות ולשגשוג של ערים ושל תושביהן.

פרופסור חיים

יעקובי הוא אדריכל

וחוקר ב-Bartlett

Development

Planning Unit,

UCL. מחקריו עוסקים

בפוליטיקה של התכנון

בישראל/פלסטין.

Dr. Shelly Cohen is an architect, curator and researcher. She curated "Local", a series of exhibitions at the Architect's House Gallery, Jaffa, that dealt with social dimensions of the Israeli space.

from the side, the front facade shows how the building was "parachuted" onto the mountain topography and does not fit into it. The entrance to the apartment block is from the higher street level, through walkways that pierce the building's front side and lead to an open floor that divides the building in two (above and below the entryway level). Along this mezzanine the entrances to the building connect; and it makes the construction of elevators unnecessary, although today many of the residents of the apartment blocks are elderly. Even though the apartment blocks provide direct access for children to the buildings' courtyards (without the use of an elevator), the placement of the buildings prevents sufficient contact with the ground: on the lower side the ground floor ends in a buried, narrow, long and paved English courtyard. The sides of the building meet the ground at inaccessible and undeveloped terraces, with the exception of a few improvised initiatives by tenants who take possession of the small yard on the ground level. All of this encourages neglect of the living environment.

Another issue is the architectural custom of completing the building with an opaque front facade. This underlines how the apartment block is part of a system and a series arbitrarily designed at a certain point in time. Architecture refers here to the method of construction, that is, to itself: it conveys the way the building is divided into floors; and the characteristic pattern of prefabricated concrete walls becomes a decorative element, to the detriment of the residents in the end units, instead of opening the building to the environment. It is therefore an equitable system, but perversely so: no occupant or family benefits from the airflow and the extra view that were lost. In Kiryat HaYovel, for example, the facades are opaque: they block the spectacular view of Ein Kerem. While this is how the apartment blocks were built and immigrants were settled in them, we can see alternatives to manufactured architecture in these places. The immigrants housed in these apartment blocks were not indifferent to external forces that sought to shape their lives. They created their own meaning, values and sense of belonging derived from goals and values they themselves prized, even if that contradicted the social and planning order dictated "from above".

The apartment block is, therefore, at the center of many cultural representations that link it to Mizrahi culture and politics - for example, the frecha song, the peripheral built environment in the movie "Lovesick on Nana Street" or in the film "Sh'Chur", the cover of the books "Mizrahi in Israel" or "Voices from the Katamonim". The tenants seem to have internalized the apartment block as part of their identity and, thus, they highlighted the possibility, if only in part, of us seeing the apartment block as a "Mizrahi" site that articulates an alternative modernity. In this sense, over the years architectural additions have been made that were defined as illegal and disrespectful of public space, such as the appropriation of neglected areas and their conversion into private gardens, or changes to the standard building elements (e.g. windows and entrances), that had the effect of softening the anonymity of the blocks. These additions have made the apartment block an architectural-cultural hybrid that is not dictated by plans, sections and professional aesthetic logic. Such architectural modifications, that "spoiled" the modernist residential machine, raise the possibility of looking afresh at the newly created living environments - replacing aesthetic judgment with ethical judgment.

In doing so, we do not intend to minimize the view of the apartment block as a site of repression, nor how for those who are economically mobile it is a temporary and uninhabitable residence. However, the architecture created "from below" by the tenants allows us to discuss architectural space in Israel in general, and the residential environment in particular, as part of a project of alternative modernity, by looking head on at the spaces that communities created that did not fit with the national modernity plan. Indeed, our perception of the apartment block as a dynamic political-architectural site challenges that concept of ordered space.

Public housing projects have been replaced in recent years by "Pinuy-Binuy" entrepreneurial projects (a Hebrew term for forcing all tenants out once a homeowner threshold is met, and then tearing down the building to rebuild on the site) or, in its laundered name, "Urban Renewal", focused on the economic logic of maximizing entrepreneurs' private profits. This approach has become the primary planning tool at present, and it expresses a philosophy that considers the built environment a "defective product", one that isn't repairable but must be cleared, destroyed and rebuilt.

However, it should be kept in mind that the apartment block provides affordable housing for tenants from disadvantaged groups, including immigrants and seniors. Apartment block architecture, of the type characterized by relatively low horizontal construction, has the potential for repair instead of destruction. It is possible to renovate existing buildings, and even to add to them, while taking into account existing infrastructure and open spaces, without giving up the urban fabric of the street and the connection between the building and its surroundings. "Pinuy-Binuy" projects, on the other hand, are characterized by a corporate architecture that reflects, amongst other things, the construction of towers (purportedly for denser habitation) whose maintenance is very expensive and which are detached from their surroundings. More, they exceed the carrying capacity of existing public infrastructure.

Massive construction projects aimed at satisfying the economic calculus will eventually completely displace the residents, among them homeowners and old people, as well as the public housing tenants who are usually maligned as the people preventing the building of these new projects by refusing to leave. All of them will be "forced out" of the new projects that will be built in old city centers. They are the ones that will give way to the "right people" - a code name for established and hegemonic social strata.

In South West Jerusalem neighborhoods, as in other cities in Israel, we need to move from the logic of "Pinuy-Binuy" to what we will call "Shikun-Tikun" (apartment block-repair); in other words, changing planning priorities and a return to the social foundations of housing. "Shikun-Tikun" means demanding that the state take active responsibility for providing shelter and for the residential environment, as against abandoning the urban space to the entrepreneurial interests of private capital. To a large extent, despite our criticism of the apartment block, it seems that social and architectural repair is the key to renewal and to the prosperity of cities and their residents.

Professor Haim Yacobi is an architect and researcher at Bartlett Development Planning Unit, University College, London. His research deals with the politics of planning in Israel/Palestine.

REPAIR, DO NOT DEMOLISH!

The apartment blocks that can be seen across extensive areas in the neighborhoods of South West Jerusalem are an important housing typology that will disappear from the Israeli urban landscape over the next few years. As with other modernist projects based on social engineering initiated by the state, the national significance of the territory is encoded into the apartment blocks through Architectural Modernism. In Israel, this derived from Arie Sharon's comprehensive national spatial development plan. One of its goals was to provide housing for a population that doubled during the first decade after the foundation of the state. The plan defined three dimensions for designing the territory: land, people and time. In this ideological mold ideas were shaped that helped realize the state's vision. Thus, in Arie Sharon's words, "this diverse group of exiles" was supposed to "take on a uniform shape on the basis of favorable, opportune physical, social and economic conditions." In the spirit of the project of modernism, this would produce, again according to Sharon, "a social composition and a planning framework, which will strengthen assimilation and expedite the process of consolidating the various parts of the territory... into a uniform and creative unit."

The modernist planning approach furthered the patronizing need to "domesticate" the immigrants so that they wouldn't remain "foreigners" in the new state. This entailed an entire spatial system that, in the spirit of modernist planning, included community buildings, open spaces and residential buildings with their residential units. The organization of the home had a social role that defined how people would live in their private space; and the new agenda aimed not only to provide housing, but also to release the family from the traditional practices of household management. It aligned completely with the objective of the Israeli government in the 1950s.

In this context, we must view the construction of public apartment blocks (shikunim) in Israel, which began in the late 1950s and continued until the mid-1970s; and, as stated above, satisfied two needs: as an expression of Israel's national territorial sovereignty and by providing housing for the masses during the years of mass immigration. During the postmodern era many architects disapproved of the apartment block aesthetic, but over the last two decades those aesthetic values have gained favor. A new wave of writers dealt with the professional achievements of the Israeli public housing enterprise and did not focus on the realities of the tenants' distress and deprivation; and when the public housing enterprise was discussed critically and rigorously, the discussion focused only on the planning stages and the planners' intentions alone.

Most of the well-known images of public apartment blocks in Israel focus on the long, heroic facade of the building, the constructivist grid aesthetic and the small breaches of the modernist form through improvised additions such as air conditioners and laundry lines, for example, or the opening and closing of windows and balconies. However, a less familiar gaze on the apartment block, such as the one shown here, is to view it from its narrow facade, from an angle that attempts to include the entire expansive block in the frame. This highlights the length of the adjacent front elevation of the block that appears in some of the photographs dramatically shortened. Pictured

YAAKOV ISRAEL

SOUTH WEST JERUSALEM NEWSPAPER, AUGUST 2020

Concept and photography: © Yaakov Israel

www.yaakovisrael.com

Editors: Yaakov Israel and Dr. Mark Long

Artistic directors and production: Black Box - Asaf Cohen

and Yitzhak Izek Mizrahi

www.blackbox-streetgallery.com

blackboxjeru@gmail.com

TEXTS

Dr. Mark Long, Dr. Shelly Cohen, Professor Haim Yacobi, Dr. Gid'on Lev,

Yaakov Israel and Yamit Nataf.

All translations Yaakov Israel, except "Looking to See: Yaakov Israel's South West Jerusalem", translated by Yaniv Farkas (English to Hebrew)

Copy editor English: Dr. Mark Long

Copy editor Hebrew: Ofir Touche Gafla

Graphic design: Nino Biniashvili

Installation shots: Gitai Silver

EXHIBITION SOUTH WEST JERUSALEM

Black Box, 97 Jaffa Street Gallery, Jerusalem

January - August 2020

Curators: Black Box - Asaf Cohen and Yitzhak Izek Mizrahi

Curatorial Partner: Dr. Mark Long

Graphic design: Ohad Hadad

Installation shots: Gitai Silver

SPECIAL THANKS

Black Box: Asaf Cohen and Yitzhak Izek Mizrahi for their decision to exhibit

"South West Jerusalem" in 97 Jaffa Street Gallery, Jerusalem, and for

embracing the idea of publishing the project as a one-time newspaper to

be given out for free in the neighborhoods of South West Jerusalem. Hila

Yassan Smolyanski, Edith Ilan and the staff of the Department of Culture

and Arts, the Municipality of Jerusalem; Dr. Mark Long, Dr. Shelly Cohen,

Professor Haim Yacobi, Dr. Gid'on Lev and Yamit Nataf for their perceptive

texts that help shed light on these neighborhoods and the project. The Israel

family: Maya and Emanuel, Gerda, Bellina and Reuven for their endless help

and dedication. Nino Biniashvili, Ofir Touche Gafla, Daniella Elnatan and the

people of South West Jerusalem.

"Black Box" was founded in 2012 by Asaf Cohen and Izek Mizrahi, both artists

and graduates of Bezalel Academy of Arts and Design, Jerusalem, with the

mission of breaking the pre-existing barriers in the consumption of art in its

classic form.

© All rights reserved

Yaakov Israel & Black Box, 97 Jaffa Street Gallery, Jerusalem

Page numbering in ascending Hebrew order

CONTENTS

76 SOUTH WEST JERUSALEM
MARK LONG

75 REPAIR, DO NOT DEMOLISH!
SHELLY COHEN AND HAIM YACOBI

68 THE ABODE OF LOVE
GID'ON LEV

65 BUILDING A LIFE IN
SOUTH WEST JERUSALEM
YAAKOV ISRAEL

58 LOOKING TO SEE: YAAKOV
ISRAEL'S SOUTH WEST JERUSALEM
MARK LONG

48 THE BLOCK
YAMIT NATAF

37 INSTALLATION SHOTS OF
"SOUTH WEST JERUSALEM"
EXHIBITION AT BLACK BOX,
97 JAFFA STREET GALLERY,
JERUSALEM, BY GITAI SILVER

Front cover: 2 Iceland, Jerusalem, Israel, Yaakov Israel

The catalogue "South West Jerusalem" was produced with the generous support of the Israel Lottery Council For Culture & Arts and distributed free of charge in the neighborhoods where the project was photographed and exhibited in August 2020. (or over August 2020 if it's going to be ongoing at the gallery).